

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1490/2540

พนักงานอัยการจังหวัดตรัง โจทก์ นาย สุรัชย์ ชินพิทักษ์วัฒนา จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 28, พ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25, พ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 45, พ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 74, พ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 28 วรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ระงับเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่นั้น มาตรา 45 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบแต่ที่จำเลยยอมรับว่าจำเลยได้ดำเนินการแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามคำสั่งของสำนักงานเทศบาลเมืองตรังแล้วนั้นอาจเป็นการทราบคำสั่งดังกล่าวจากเจ้าพนักงานตำรวจผู้แจ้งข้อหาให้จำเลยทราบก็ได้เมื่อจำเลยยังไม่ได้ทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยชอบจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยก่อเหตุรำคาญโดยประกอบกิจการเลี้ยงสุกรมีจำนวนเกินสมควรถึง 300 กว่าตัว ในบริเวณเขตชุมชนพักอาศัยของประชาชนและถ่ายมูลสัตว์และน้ำเสียลงในคลองน้ำเจ็ดอันเป็นคลองสาธารณะโดยไม่มีการควบคุมบำบัดอย่างเพียงพอเป็นเหตุให้เกิดกลิ่นเหม็นอย่างรุนแรง น้ำในคลองน้ำเจ็ดเน่าเสียจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ต่อมาวันที่ 27 กรกฎาคม 2535 เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งเป็นหนังสือให้จำเลยระงับเหตุรำคาญ และวันที่ 28 สิงหาคม 2535 เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งเป็นหนังสือให้จำเลยหยุดดำเนินกิจการ จำเลยทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วแต่ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม 2535 ถึงวันที่ 23 พฤษภาคม 2537 เวลากลางวันและกลางคืนติดต่อกันตลอดมา จำเลยกระทำผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกันคือ จำเลยไม่ปรับปรุงแก้ไขวิธีการเพื่อกำจัดกลิ่นเหม็นและบำบัดน้ำเสียอย่างเพียงพอและถูกต้อง ไม่หยุดประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์หรือย้ายสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นอันเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยดำเนินกิจการเลี้ยงสัตว์ในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการเลี้ยงสัตว์หรือย้ายสถานที่ประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2535 จนถึงวันฟ้องโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร เหตุเกิดที่ตำบลทับเที่ยงอำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25, 28, 45, 74, 80 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 และปรับจำเลยตลอดเวลาที่ยังไม่

ปฏิบัติตามคำสั่งตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2535 จนถึงวันฟ้องจำเลย ให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้น พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25, 28, 45, 74, 80 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรม เรียงกระทงลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ให้ระงับเหตุ รำคาญ จำคุก 1 เดือน และปรับ 2,000 บาท ฐานละเมิดกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของ เจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินการจำคุก 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท และปรับอีกวันละ 500 บาท ตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคือตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2535 ถึงวันฟ้อง รวมจำคุก 7 เดือน ปรับ 12,000 บาท และปรับวันละ 500 บาท ตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2535 จนถึงวันฟ้อง เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อนและพฤติการณ์แห่งคดีไม่ร้ายแรงนัก เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดีจึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี ไม่ชำระค่าปรับให้ จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลย อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยก ฟ้องโจทก์ ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่าเมื่อปี 2529 มีผู้ ร้องเรียนต่อนายเอียนนายกเทศมนตรีเมืองตรังว่าสถานที่เลี้ยงสุกรของจำเลยซึ่งอยู่ในเขต เทศบาลเมืองตรังส่งกลิ่นเหม็นและปล่อยน้ำเสียลงคลองน้ำเจ็ด ต่อมาวันที่ 27 กรกฎาคม 2535 นายเอียนมีหนังสือให้จำเลยหยุดดำเนินการหรือย้ายสถานที่เลี้ยงสุกรภายใน 15 วันนับแต่ได้รับ หนังสือดังกล่าวตามเอกสารหมายเลข จ.1 และเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2535 นายเอียนมีหนังสืออีกฉบับ หนึ่งถึงจำเลยสั่งให้หยุดหรือย้ายกิจการเลี้ยงสุกรภายใน 15 วัน ตามเอกสารหมายเลข จ.2 ต่อมาวันที่ 30 มิถุนายน 2536 นายเอียนมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ไปร้องทุกข์ต่อนายอำเภอเมืองตรังตาม เอกสารหมายเลข จ.3 และ จ.4 และเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2536 จำเลยได้ทำความตกลงกับนางวิไล ผู้ ร้องเรียนต่อนายอำเภอเมืองตรังอีกผู้หนึ่งว่า จำเลยยอมย้ายสถานที่ประกอบกิจการไปภายใน 6 เดือนและก่อนถึงเวลาดังกล่าวจำเลยจะเลี้ยงสุกรมิให้มีกลิ่นเหม็นและจะไม่ปล่อยมูลสุกรและ น้ำเสียทำความเดือดร้อนให้ผู้อื่นตามเอกสารหมายเลข จ.5 ต่อมาวันที่ 15 เมษายน 2537 นาย ประดิษฐ์นายอำเภอเมืองตรังมีหนังสือสั่งจำเลยให้แก้ไขเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นและย้ายสถานที่เลี้ยง สุกรตามเอกสารหมายเลข จ.7 ครั้นวันที่ 25 พฤษภาคม 2537 นายประดิษฐ์มอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ไป แจ้งความตามเอกสารหมายเลข จ.9 พนักงานสอบสวนรับแจ้งความไว้ตามเอกสารหมายเลข ล.2 ต่อมา จำเลยทำหนังสือให้นางวิไลและชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงลงชื่อรับรองว่าสถานที่เลี้ยงสุกรของ จำเลยไม่ได้ส่งกลิ่นหรือรบกวนชาวบ้านตามเอกสารหมายเลข ล.1 ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ โจทก์มีว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 28 วรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือ ผู้ครอบครองสถานที่ระงับเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่นั้น มาตรา 45 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิด อันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้ทันที เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้ และ ต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ปัญหาว่าจำเลยได้ทราบ คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าวโดยชอบแล้วหรือไม่ เห็นว่า ที่โจทก์อ้างว่า นายเอียน เบิกความยืนยันว่า จำเลยรับทราบคำสั่งของนายเอียนตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 แล้วไม่ ปฏิบัติตามนั้นพยานหลักฐานของโจทก์ไม่ปรากฏว่าจำเลยรับทราบคำสั่งของนายเอียนโดยวิธีใด และเมื่อใด คงมีแต่คำเบิกความลอย ๆ ของนายเอียนเท่านั้นและที่นายเอียนเบิกความว่าจำเลย

ลงชื่อรับทราบคำสั่งในเอกสารหมายเลข จ.2 ก็ไม่ปรากฏว่าในเอกสารหมายเลข จ.2 มีลายมือชื่อของจำเลยลงไว้ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าจำเลยรับทราบคำสั่งของนายเถียรตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 แล้ว และที่โจทก์อ้างว่าตามเอกสารหมายเลข จ.1 (ที่ถูกเป็นเอกสารหมายเลข ล.1) จำเลยยอมรับว่าจำเลยได้ดำเนินการแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามคำสั่งของสำนักงานเทศบาลเมืองตรังแล้ว แสดงว่าจำเลยทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วนั้น เห็นว่า ในเอกสารหมายเลข ล.1 ไม่ได้ระบุว่าจำเลยทราบคำสั่งของสำนักงานเทศบาลเมืองตรังเมื่อใด จำเลยเบิกความว่า จำเลยทำเอกสารหมายเลข ล.1 ขึ้นหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งข้อหาให้ทราบ 1 วัน นางวิไลพยานโจทก์เบิกความว่า จำเลยนำเอกสารหมายเลข ล.1 มาให้พยานลงชื่อหลังจากพยานรับหมายเรียกของศาลชั้นต้นให้มาเป็นพยานในคดีนี้ น่าเชื่อว่าจำเลยทำเอกสารหมายเลข ล.1 ขึ้นหลังจากเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งข้อหาให้ทราบแล้ว ดังนั้นที่จำเลยระบุในเอกสารหมายเลข ล.1 ว่า จำเลยยอมรับว่าจำเลยได้ดำเนินการแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามคำสั่งของสำนักงานเทศบาลเมืองตรังแล้ว อาจเป็นการทราบคำสั่งดังกล่าวจากเจ้าพนักงานตำรวจผู้แจ้งข้อหาให้จำเลยทราบก็ได้ พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมายังฟังไม่ได้ว่า จำเลยได้ทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยชอบ จึงไม่อาจถือได้ว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องพิพากษายืน

องค์คณะ

อำนวย เต็มพันธ์ · อร่าม หุตางกูร · สกนธ์ กฤติยาวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1490/2540>